

Arrest

nr. 334 172 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN OVERBERGHE loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 10 februari 2024 en verzoekt op 13 februari 2024 om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 mei 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Al-Nusairat, Gaza. U studeerde journalistiek aan de Ethiopia Academy in Gaza. U werkte er ook als taxichauffeur en bent tevens mecanicien van beroep. De meerderheid van uw familie is nog in Gaza. U heeft daarnaast nog familie in Europa, waaronder uw zus in Zweden en uw neef en broer, A. M. (OV. x.xxx.xxx en CG xx/xxxxx), in België. Deze laatste heeft dezelfde

reisweg als u afgelegd en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 13 februari 2024.

Op 24 juli 2023 heeft u, samen met uw broer M., Gaza definitief verlaten vanwege de oorlog en slechte economische omstandigheden. Via Egypte reisde u naar Turkije, waar u op 25 juli 2023 aankwam. Vervolgens trok u op 14 augustus 2023 verder naar Griekenland, waar u op 15 augustus aankwam op het eiland Kos. Daar diende u op 30 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens de asielprocedure verbleef u er in een open opvangcentrum. Op 19 oktober 2023 werd u erkend als vluchteling. Meteen na het ontvangen van deze beslissing reisde u samen met uw broer naar Athene om uw Griekse verblijfsvergunning (ADET) en reisdocument aan te vragen. U deed dit via een advocaat. In Athene zou u worden opgevangen door een neef die daar woonde, maar eenmaal aangekomen was hij niet meer bereikbaar. Na drie dagen op straat te hebben geslapen leerde u iemand kennen die jullie naar een collectieve huurwoning doorverwees. Tijdens uw verblijf in Athene verbleef u steeds in dergelijke gedeelde woningen. U vond er ook werk in het lossen en laden van materialen op de markt. Daarnaast werkte u voor een korte periode in een café na uw werkuren. Op 18 november 2023 werd u onderweg naar uw werk, samen met uw broer, aangevallen door enkele onbekende individuen. Bij deze aanval raakte uw hand gewond en liep u ook een blessure op aan uw kaak. U diende een klacht in bij de politie, maar tot op heden heeft u hierover niets meer vernomen. Vanwege de verwonding ging u, samen met uw broer, naar het ziekenhuis in Athene. Uw broer werd er meerdere keren behandeld en kon door zijn blessure niet meer gaan werken. U daarentegen heeft gewerkt tot aan uw vertrek uit Griekenland. Ergens midden januari ontving u uw ADET en eind januari ontving u uw reisdocument. Meteen na ontvangst van uw reisdocument belde u uw zus op in Zweden die uw vliegticket naar België regelde.

Op 10 februari reisde u, samen met uw broer, naar België, en kwamen jullie hier diezelfde dag toe. Op 13 februari 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u opnieuw in slechte levensomstandigheden terecht te komen.

Ter staving van uw asiolverzoek legt u de volgende documenten voor: (1) een kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, (2) uw rijbewijs uit Gaza, (3) uw UNRWA-kaart, (4) Palestijnse identiteitsdocumenten van uw gezin, (5) UNRWA-kaart van uw moeder, (6) verschillende bewijsstukken met betrekking tot de UNRWA-hulp, (7) geboorteakten van uw dochters, (8) een oplijsting van de namen van uw familieleden, (9) overlijdensakte van uw vader, (10) een kopie van uw Griekse documenten, (11) een medisch attest in verband met de blessure aan uw hand alsook met uw psychologische problemen (dd. 22/02/2024), (12) een ander psychologisch attest (dd. 18/02/2025), (13) een aantal medische documenten in verband met de problemen aan uw tanden en kaak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf tijdens het onderhoud aan dat u te kampen had met problemen aan uw kaak en aan uw tanden (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u voor beide problemen behandeling zocht en ook gekregen heeft in België (CGVS, p. 2). Daarnaast verklaarde u ook ongeveer een keer per maand bij een psycholoog langs te gaan en heeft u ondertussen al meerdere sessies gehad (CGVS, p. 2-3). U vertelde dat u slaapproblemen heeft en daardoor ook een slaapmiddel inneemt (CGVS, p. 3). Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Wat betreft de problemen aan uw tanden en kaak, verklaarde u voor beide problemen geen opvolging meer nodig te hebben (CGVS, p. 2). Bij de start van het onderhoud gaf u verder aan dat u zich goed voelde en dat over het algemeen ook alles goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 2). Op de DVZ gaf u verder geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ dd. 04/03/2024; NPO dd. 11/04/2025; bijlage Eurodac Marked Record, dd. 14/02/2024 en schrijven Dublin-unit Griekenland, dd. 27/03/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop

onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u voldoende zelfredzaam was in Griekenland. U verklaarde dat u, meteen na het verkrijgen van uw beslissing, een bootticket naar Athene reserveerde en er, samen met uw broer A. M., heen trok (CGVS, p. 6). U slaagde er ook in om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 6-7). Zo verklaarde u dat u via de medewerkers van het centrum op Kos de gegevens van een advocaat had gekregen die alles in verband met het verkrijgen van uw Griekse documenten zou regelen (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u aanvankelijk een afspraak had met uw neef in Athene die u en uw broer zou opvangen, echter, eenmaal ter plekke bleek hij niet meer bereikbaar (CGVS, p. 7). U vertelde dan dat u zich meteen bij de advocaat ging aanmelden om uw Griekse documenten in orde te brengen (CGVS, p. 7). U en uw broer dienden hiervoor 150 euro per persoon te betalen (CGVS, p. 7). Na eerst drie dagen op straat te hebben doorgebracht in Athene, vond u vrijwel meteen onderdak omdat u iemand leerde kennen die u naar een collectieve huurwoning doorverwees (CGVS, p. 7). De rest van uw verblijf in Athene heeft u steeds in dergelijke huurwoningen doorgebracht, die u vond via de mensen die u daar leerde kennen (CGVS, p. 7). U vond ook werk in het laden en lossen van materialen op de markt in Athene, ook via een jongen in de huurwoning, en heeft deze job gedurende heel uw verblijf gedaan tot aan uw vertrek uit Griekenland (CGVS,

p. 7-8). U verklaarde dat u met deze job genoeg verdiende om te voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p.7). Uit het onderhoud van uw broer A. M. blijkt ook dat u hem ondersteunde toen hij niet meer in staat was om te gaan werken vanwege de verwonding aan zijn hand (CGVS broer A. M., p. 8). U vond daarnaast werk in een café en werkte daar na uw werkuren op de markt voor een korte periode (CGVS, p. 9).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Met betrekking tot uw verklaring dat de werkomstandigheden in Griekenland slecht waren, omdat u naar eigen zeggen veel werkte voor weinig geld (CGVS, p. 10), dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw verblijf in Athene voornamelijk slechts één job in de informele sector heeft gehad, tot kort voor uw vertrek uit Griekenland. Bij aankomst in Athene vond u werk in het laden en lossen van materialen op de markt en u bent deze job tijdens uw verblijf in Athene, buiten een pauze van enkele dagen waarin u niet kon gaan werken omdat uw hand verwond was geraakt, steeds blijven doen (CGVS, p. 7-8). Met andere woorden heeft u geen pogingen ondernomen om werk in de officiële sector te vinden. U stelde immers dat men pas werk kan vinden in de officiële sector wanneer men in het bezit is van Griekse documenten, en bijkomend een AFM- en AMKA-nummer (CGVS, p. 8). Echter, op de vraag of u na het verkrijgen van uw documenten pogingen heeft gedaan om ander werk te vinden in de officiële sector, antwoordde u dat het niet verleidelijk was om dit te doen omdat men daar niet veel meer verdiende in vergelijking met uw werk op de markt (CGVS, p. 8). U stelde zelfs dat het niet de moeite was om ander werk te gaan zoeken omdat u meteen na het verkrijgen van uw Griekse documenten bent vertrokken (CGVS, p. 8). U werd ook de vraag gesteld of u ooit bij een interimkantoor bent langs geweest, maar ook daar was uw antwoord negatief (CGVS, p. 8). Toen u de vraag gesteld werd of u zich ooit bij een organisatie voor vluchtelingen was gaan informeren inzake uw rechten als begunstigde van internationale bescherming, stelde u dat u niet wist dat u deze rechten had en dat u zich daar niet naar heeft geïnformeerd omdat het voor u niet vanzelfsprekend was om zich daar vragen over te stellen (CGVS, p. 8). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Athene in staat was om onderdak te vinden in collectieve huurwoningen (CGVS, p. 7). Wat betreft het vinden van een andere meer duurzame woning, heeft u echter ook beperkte stappen ondernomen. Gevraagd of u zich ooit heeft gemeld bij bepaalde organisaties of bij de Griekse overheid om hulp te krijgen bij het vinden van accommodatie, verklaarde u dat uw broer M. zich was gaan aanmelden bij een tentenkamp, maar dat jullie er niet werden binnengelaten (CGVS, p. 7). Echter, u gaf zelf aan dat u daarbuiten geen andere pogingen heeft ondernomen om andere accommodatie te vinden (CGVS, p. 7).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. U gaf aan dat u in Griekenland voornamelijk financieel gesteund werd door uw zus in Zweden, alsook door uw neef in België (CGVS, p. 4). U verklaarde bijvoorbeeld dat de kosten van de accommodatie tijdens uw verblijf in Griekenland door hen werden gedragen (CGVS, p. 7). Ook in België kreeg u financiële steun van hen (CGVS, p. 5). Uw zus betaalde daarnaast voor uw reis naar België (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u ook financieel te zijn bijgestaan door uw familie in Gaza tijdens uw verblijf in Turkije en uw reis naar Griekenland (CGVS, p. 4-6). Zo vroeg u enkele keren aan uw broer in Gaza om wat geld naar u over te maken (CGVS, p. 5-6). Het geld van uw broer diende onder andere om te voorzien in uw levensonderhoud in Turkije, de smokkelaar in Turkije en uw reis van Kos naar Athene te betalen (CGVS, p. 5-6). Het feit dat u momenteel waarschijnlijk niet meer in dezelfde mate financieel ondersteund wordt als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u nu zelf werkt

en een inkomen heeft, betekent niet dat deze personen u niet opnieuw zouden kunnen steunen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland (CGVS, p. 3-4).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was om sociale contacten te leggen. Zo had u het over een jongen genaamd O., die jullie onderdak bood tijdens uw verblijf in Turkije (CGVS, p. 6). De smokkelaar die uw reis naar Griekenland regelde, vond u via andere jongeren in Turkije die u in jeugthuizen ontmoette (CGVS, p. 5-6). Uit het onderhoud van uw broer M. blijkt verder dat hij een aantal vrienden had in Turkije, die jullie inderdaad hielpen met het regelen van onderdak en de smokkelaar (CGVS broer A. M., p. 5). Ook in Griekenland kent u verschillende mensen. U had het tijdens het onderhoud over uw neef die in Griekenland woont en die u en uw broer aanvankelijk zou opvangen, maar uiteindelijk onbereikbaar bleek te zijn (CGVS, p. 7). U had het daarnaast over de jongeren die u had leren kennen in de collectieve huurwoningen waarin u sliep en die u verder hielpen met het vinden van andere accommodatie of werk (CGVS, p. 7-8). Ondanks uw verklaring dat u momenteel geen kennissen meer heeft in Griekenland, zijn volgens uw broer verschillende vrienden echter nog steeds in Griekenland, en verblijven zij daar bovendien reeds lange tijd. Uw broer verklaarde bovendien nog steeds in contact te staan met deze personen (CGVS broer A. M., p. 7). Ook was u in staat om via een vriend die Grieks sprak, klacht neer te leggen bij de Griekse politie nadat u, samen met uw broer M., was aangevallen door een aantal individuen onderweg naar uw werk (CGVS, p. 8-9). Het bovenstaande toont aan dat u, bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, niet volledig op uzelf zou zijn aangewezen en opnieuw in staat zou zijn om gemakkelijk nieuwe contacten te leggen.

Ook uw reis van Gaza naar Griekenland en verder door Europa duidt op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo verklaarde u dat u, nadat u besloten had om Gaza definitief te verlaten, de juwelen van uw vrouw had verkocht en met dit bedrag, alsook met uw eigen spaargeld, uw visumaanvraag voor Turkije en uw vertrek uit Gaza kon regelen via een kantoor (CGVS, p. 5). In Turkije verbleef u eerst een week in Istanbul en vervolgens een week in Bodrum, van waaruit u naar Griekenland probeerde te vertrekken (CGVS, p. 5). Zoals hierboven reeds aangehaald, vond u tijdens uw verblijf in Turkije onderdak in jeugthuizen via een kennis genaamd O. en werd u door de andere jongens daar in contact gebracht met uw smokkelaar (CGVS, p. 6). U en uw broer legden hiervoor een bedrag van 1.800 dollar per persoon neer (CGVS, p. 6). U betaalde dit met het geld van de opbrengst van de juwelenverkoop van uw vrouw (CGVS, p. 5-6). Verder blijkt uit uw activiteiten in België dat u ook hier zelfstandig bent. U werkt hier voor een poetsbedrijf en stuurt regelmatig grote sommen geld van uw verdiende loon naar uw gezin in Gaza (CGVS, p. 3 en 10). U vult daarnaast uw dagen op door de Franse en Engelse taal te leren (CGVS, p. 2-3). U volgde ook Franse lessen, maar heeft deze moeten stopzetten omdat het niet combineerbaar was met uw werkuren (CGVS, p. 2). Daarnaast verklaarde u ook alle ontwikkelingen in uw expertisegebied, u bent mecaniciens van beroep, op te volgen (CGVS, p. 3). U gaf ook aan vele vrienden te hebben gemaakt in België, en vertelde dat er veel mensen die hun auto willen laten herstellen bij u terecht komen (CGVS, p. 3).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet de intentie had om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Zo verklaarde u dat u reeds in Gaza besloten had om naar België te komen (CGVS, p. 5). Uit het onderhoud van uw broer blijkt bovendien dat hij, na het voorval op 18 november 2023 waarbij jullie beiden werden aangevallen, besloten had om het land te verlaten (CGVS broer A. M., p. 6 en 8). U verklaarde zelf dat het ophalen van uw Griekse documenten in januari 2024 enkel met de bedoeling was om Griekenland te verlaten, en gaf aan dat u om deze laatste reden geen pogingen heeft ondernomen om naar ander werk te zoeken (CGVS, p. 8). Volgens u bent u rechtstreeks na het verkrijgen van uw reisdocument, 2 of 3 dagen later, vertrokken naar België (CGVS, p. 6). Gevraagd of u ooit de Griekse taal probeerde leren in Griekenland, zei u van niet en verklaarde u bovendien dat u toen andere prioriteiten had (CGVS, p. 8).

Verder heeft u niets gedaan met uw fiscaalregistratienummer (AFM) of sociaal zekerheidsnummer (AMKA), om op die manier uw rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden (CGVS, p. 7). U verklaarde enkel dat u deze zaken niet nodig had om te werken, omdat u reeds werk had gevonden in Griekenland (CGVS, p. 7). Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kón laten gelden in Griekenland. U koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland verklaarde u dat u na de aanval op 18 november 2023, waarbij u een blessure aan uw hand opliep, één keer naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 9). U gaf aan dat er een pleister werd geplaatst op de wond aan uw vinger, maar dat dit de enige behandeling was (CGVS, p. 9). Vanwege de pijn aan uw hand kon u een week niet werken (CGVS, p. 9). Uw verklaring dat u niet werd opgevolgd vanwege de blessure aan uw hand wordt echter tegengesproken door uw andere verklaring, waarin u zegt dat u zelf geen verdere behandeling hebt gezocht, omdat uw probleem naar eigen zeggen minder ernstig was dan dat van uw broer en omdat u weer aan het werk moest (CGVS, p. 9). Daarnaast legde u uit dat u contact had opgenomen met een arts uit Gaza, die u adviseerde om oefeningen te doen voor de revalidatie (CGVS, p. 9). Hoewel u op dat moment nog geen Griekse documenten had ontvangen,

blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot medische zorg in Griekenland (CGVS, p. 8-9). Dit was ook het geval voor uw broer, die meteen werd geopereerd en na het eerste ziekenhuisbezoek meerdere opvolgingsafspraken had voor zijn handblessure (CGVS, p. 9; CGVS broer A. M., p. 9). U verklaarde dat de politie u na het incident naar het ziekenhuis verwees en dat uw vriend W., die Grieks sprak, de administratieve zaken voor u regelde (CGVS, p. 9). Dit duidt erop dat als u later verdere zorg voor uw hand had gewenst, u deze hoogstwaarschijnlijk had kunnen krijgen. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat u in Griekenland pijnstillers voor uw blessure hebt gekregen, die uw vriend W. voor u in de apotheek heeft gekocht (CGVS, p. 9). Wat betreft het probleem met uw kaak en tanden moet worden opgemerkt dat dit probleem zich pas in België voordeed en daar pas werd behandeld (CGVS, p. 9).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Wat betreft uw huidige gezondheidstoestand gaf u aan dat u nog steeds last heeft van uw linkerhand, maar dat u geen verdere behandeling heeft gezocht in België omdat u, naar eigen zeggen, te druk bezig bent met uw werk en studies (CGVS, p. 2). In verband met dit probleem heeft u één document voorgelegd waaruit blijkt dat u last had van uw hand en dat volledige beweging niet meer mogelijk is (document 11). Verder verklaarde u ook medische problemen te hebben aan uw tanden en kaak, waarmee u pas sinds uw aankomst in België last van heeft gekregen (CGVS, p. 2 en 8-9). U zocht hiervoor behandeling en kreeg deze ook; zo werd u bijvoorbeeld geopereerd aan uw kaak in België en heeft u al verschillende keren afspraken gehad bij de dokter voor uw tanden (CGVS, p. 2). Uit de medische attesten die u heeft neergelegd blijkt inderdaad dat u behandeling heeft gezocht en medicatie heeft genomen voor de problemen met uw kaak, en dat u afspraken heeft gehad in verband met de problemen met uw tanden (document 13). U verklaarde tijdens het gesprek dat voor beide problemen geen verdere medische opvolging meer nodig was en dat u genezen bent (CGVS, p. 2). Verder moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up voor uw medische problemen. Het CGVS gaat er daarom vanuit dat u bij terugkeer niet in een situatie van ernstige materiële deprivatie zult terechtkomen. Ook dient nogmaals te worden opgemerkt dat, tijdens de ene keer dat u wel naar het ziekenhuis bent gegaan voor uw blessure, u in staat was om medische zorg te verkrijgen. Het CGVS veronderstelt daarom dat u bij terugkeer opnieuw behandeling of de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen, mits u hiervoor de nodige moeite doet.

Wat betreft uw psychologische problematiek gaf u aan dat u sinds december 2024 in België psychologische hulp heeft gezocht vanwege slaapproblemen, piekeren en angst door de situatie in Gaza (CGVS, p. 2-3). U verklaarde al meerdere sessies te hebben gehad en dat er nog vervolgsafspraken zullen volgen (CGVS, p. 2-3). In verband met uw psychologische toestand heeft u twee documenten voorgelegd. Het eerste document geeft aan dat u nood had aan een psycholoog vanwege uw mentale toestand (document 11, dd. 22/02/2024). Het andere psychologische attest toont aan dat u onder andere slaapproblemen, concentratieproblemen, depressieve stemmingswisselingen en impulsiviteit ervaart door de situatie in Gaza, en dat er behoefte is aan regelmatige psychologische opvolging (document 12, dd. 18/02/2025). Hoewel niet wordt betwist dat u in België met mentale problemen kampt, zijn deze echter niet van die aard dat zij kunnen worden gekarakteriseerd als een bijzondere kwetsbaarheid. Zo blijkt dat u in België slechts één keer per maand bij de psycholoog langsgaat (CGVS, p. 3). Zoals eerder aangegeven, blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u in Griekenland in staat was om zelfstandig te functioneren en sociale contacten te leggen. Tijdens het onderhoud heeft u verder geen bewijs geleverd dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou kunnen krijgen tot psychologische ondersteuning indien nodig. Ook tijdens het onderhoud bij het CGVS heeft u zelf niet aangegeven dat u voor uw mentale problemen hulp heeft gezocht in Griekenland. Evenmin heeft u op de DVZ vermeld dat u psychologische hulp heeft gezocht in Griekenland (zie DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Gezien deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat u zich, vanwege uw psychologische situatie, niet zou kunnen handhaven bij een terugkeer naar Griekenland.

Zoals hierboven reeds vermeld, verklaarde u ook nooit over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te hebben beschikt in Griekenland (CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of

international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft waarvan u beweerde dat u dit had (CGVS, p. 7), herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat **"de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt"** (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights , maart 2024, p. 20: " the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 18 oktober 2026 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1), is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalige aanvaring met derden (CGVS, p. 8-9), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u samen met uw broer, volgens hem op 18 november 2023, omstreeks 5 uur 's ochtends onderweg naar het werk werd aangevallen door twee onbekende mannen (CGVS, p. 8-9; CGVS broer A., M.,

p. 9). U gaf aan dat u en uw broer tijdens deze aanval werden geslagen, waarbij u verwondingen opliep aan uw hand en later ook aan uw kaak (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaring was het duidelijk dat de aanvallers het specifiek op u en uw broer gemunt hadden (CGVS, p. 8). Op de vraag waarom u dit dacht, antwoordde u dat vermoedelijk iemand achter de aanval zat die u en uw broer iets wilde aandoen. U verwees hierbij naar eerdere aanwijzingen in het opvangcentrum, waar uw broer M. meerdere malen bedreigd was geweest. Deze bedreigingen waren volgens u ook op u gericht (CGVS, p. 8). Uw broer vermoedt dat de smokkelaar, aan wie hij nog geld verschuldigd was, achter de aanval zat en jullie op die manier probeerde te intimideren (CGVS, p. 8-9).

Ten eerste wordt vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de aanval en de betrokkenheid van derden louter beweringen zijn. U slaagt er niet in deze verklaringen met enig concreet of overtuigend bewijs te onderbouwen of aannemelijk te maken (CGVS, p. 8-9). Zelfs indien uw bewering zou kloppen, toont u op geen enkele manier aan dat er daadwerkelijk een verband bestaat tussen de eerdere bedreigingen in het opvangcentrum en de aanval op straat.

Ten tweede verklaarde u na het incident niets meer van de aanvallers te hebben vernomen, mede doordat u en uw broer jullie telefoonnummers wijzigden en verder niets achterlieten om bereikbaar te blijven (CGVS, p. 8-9). U gaf bovendien aan dat u uit angst uw eigen nummer niet aan de politie doorgaf, maar dat van uw vriend W., die Grieks spreekt (CGVS, p. 8-9). Gezien het ontbreken van verder contact na de aanval en het feit dat de aanvallers onbekenden zijn, is er geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Griekenland opnieuw met hen te maken zou krijgen. Daar komt bij dat het u vrij staat zich in een ander deel van het land te vestigen.

Wat betreft uw verklaring dat u na het incident samen met uw vriend W. aangifte heeft gedaan bij de politie, merkt het CGVS op dat ook dit een blote bewering blijft. U slaagt er immers niet in om deze verklaring met enig begin van bewijs te onderbouwen (CGVS, p. 9). Daarnaast gaf u aan dat uw vriend tot op heden niet opnieuw werd gecontacteerd in verband met deze zaak (CGVS, p. 9). Hier dient tot slot te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en als dusdanig niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom dit incident uw eventuele terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande analyse te wijzigen. Uw Palestijnse identiteitsdocumenten, uw rijbewijs uit Gaza, uw UNRWA-kaart, de Palestijnse identiteitsdocumenten van uw gezin, de UNRWA-kaart van uw moeder, de verschillende bewijsstukken met betrekking tot de UNRWA-hulp, de geboorteakten van uw dochters, de oplijsting van de namen van uw familieleden, en de overlijdensakte van uw vader (documenten 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9) hebben enkel betrekking tot uw identiteit en situatie in Gaza. Deze beslissing heeft daartoe geen betrekking. De kopie van uw Griekse documenten toont aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Griekenland (document 10). De medische en psychologische attesten die u voorlegde (documenten 11, 12 en 13) werden hierboven reeds besproken.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw broer, A. M. (OV x.xxx.xxx en CG xx/xxxxx) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing is genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en u bijgevolg niet naar Gaza mag worden teruggeleid.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome

op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker dat de verwerende partij zich volledig verschuilt achter het (niet-absolute, weerlegbare) wederzijds vertrouwensbeginsel en telkens aanhaalt dat hij voldoende zelfredzaam is en dat hij niet aantoont dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen. Volgens verzoeker is de motivering van de bestreden beslissing volledig stereotiep en houdt deze geenszins rekening met zijn verklaringen aangaande zijn problemen, noch met de objectieve informatie die zijn verklaringen bevestigt. De commissaris-generaal brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat deze verklaringen toch voldoende zouden onderzocht zijn. Verder gaat verzoeker, onder verwijzing naar algemene informatie, in op de algemene situatie van statushouders in Griekenland. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn eigen persoonlijke ervaringen, specifiek voor wat betreft het risico op dakloosheid, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot de gezondheidszorg en toegang tot sociale zekerheid. Tot slot gaat hij in op zijn zelfredzaamheid en kwetsbaarheid. Wat dit laatste betreft, meent hij dat hij wel degelijk kwetsbaar is daar hij de Griekse taal niet machtig is en zowel mentale als fysieke gezondheidsproblemen ondervond tijdens zijn verblijf in Griekenland. Hiermee wordt, aldus verzoeker, geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Ook betoogt hij dat hij, in weerwil tot wat de commissaris-generaal voorhoudt, geenszins zelfredzaam is. Hij verduidelijkt dat hij, gelet op het feit dat hij geen opvang en geen (officieel) werk kon vinden, volledig afhankelijk was van financiële hulp van familie in Gaza, België en Zweden en dat hij geen netwerk, middelen of andere ondersteuning heeft in Griekenland. Hij besluit dat hij aldus geen (materiële hulp) heeft om de periode tot het vinden van werk en een woning te overbruggen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddeorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 19 september 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij wordt gewezen op volgende rapporten waarnaar een internetlink wordt toegevoegd:

- *“Country Report: Greece. Update 2023”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE, van 24 juni 2024;
- *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van juni 2022;
- *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van september 2024;
- *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic Rights”*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, van maart 2024;
- *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, gepubliceerd door RSA, van maart 2025;
- *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, gepubliceerd door de Europese Commissie, van 4 april 2025;
- COI Focus *“Aide aux migrants”*, gepubliceerd door Cedoca, van 25 juli 2025.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de

gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

2.3.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van het proportionaliteitsbeginsel. Bijgevolg worden deze schendingen niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf tijdens het onderhoud aan dat u te kampen had met problemen aan uw kaak en aan uw tanden (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u voor beide problemen behandeling zocht en ook gekregen heeft in België (CGVS, p. 2). Daarnaast verklaarde u ook ongeveer een keer per maand bij een psycholoog langs te gaan en heeft u ondertussen al meerdere sessies gehad (CGVS, p. 2-3). U vertelde dat u slaapproblemen heeft en daardoor ook een slaapmiddel inneemt (CGVS, p. 3). Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Wat betreft de problemen aan uw tanden en kaak, verklaarde u voor beide problemen geen opvolging meer nodig te hebben (CGVS, p. 2). Bij de start van het onderhoud gaf u verder aan dat u zich goed voelde en dat over het algemeen ook alles goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 2). Op de DVZ gaf u verder geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind

blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De conclusie dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad bijgetreden. Gelet op het voorgaande wordt, in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met zijn psychologische en fysieke toestand bij de vraag naar het voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde.

Met betrekking tot verzoekers betoog inzake een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, kan dienstig verwezen worden naar de vaststellingen onder punt 2.3.15.

2.3.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 19 oktober 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig tot 18 oktober 2026 (administratief dossier, map landeninformatie, *Eurodac Marked Record*, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 27 maart 2024; map documenten, stuk 10). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"* d.d. september 2024, p. 13; *"Country Report: Greece. Update 2023"*, p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 19 oktober 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt, zo weze herhaald, de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.9. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft

toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

Verzoekers theoretisch betoog in het verzoekschrift inzake de toepasselijke bepalingen en principes ligt in lijn met het voormelde.

2.3.10. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.3.11. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland.

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere

lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is

geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid ("ERGANI"), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een "geldige" verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de Europese Unie ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngos en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting, maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot twaalf maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna

hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het sociaalezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder

het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstig wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal

verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precaire situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouder wel een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten, noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de Europese Unie wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; "Communication on the status of migration management in mainland Greece", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij

moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

2.3.12. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lange duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven.

2.3.13. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals geduid door het Hof van Justitie, bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De informatie die hij bespreekt in zijn verzoekschrift ligt in lijn met, dan wel werd *supra* in beschouwing genomen bij de gemaakte analyse en laat aldus niet toe tot een andersluidende conclusie te komen.

2.3.14. Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden

met “*alle gegevens van de zaak*”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij meent een bijzondere kwetsbaarheid te vertonen, volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn ervaringen in Griekenland en wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens hem een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

Voorts en in zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking heeft op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van verzoekers situatie aangezien hij in Griekenland reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in Griekenland.

De vraag die thans rijst is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland als begunstigde om internationale bescherming zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.15. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een negenentwintigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat zijn fysieke toestand betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde sinds zijn aankomst in België medische problemen te hebben aan zijn tanden en kaak (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2 en 8-9). Hij zocht hiervoor behandeling in België en kreeg deze ook. Zo werd hij bijvoorbeeld geopereerd aan zijn kaak en heeft hij al verschillende doktersafspraken gehad voor zijn tanden (*ibid.*, p. 2). Uit de medische attesten die hij tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd, blijkt inderdaad dat hij behandeling heeft gezocht en medicatie heeft genomen voor de problemen met zijn kaak en dat hij afspraken heeft gehad in verband met de problemen met zijn tanden (administratief dossier, map documenten, stuk 13). Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat voor beide problemen geen verdere medische opvolging meer nodig was en dat hij genezen is (*ibid.*, p. 2). Verder gaf verzoeker aan dat hij nog steeds last heeft van zijn linkerhand ten gevolge van een incident in Griekenland, maar dat hij geen verdere behandeling heeft gezocht in België omdat hij te druk bezig is met zijn werk en studies (*ibid.*, p. 2). In verband met dit probleem heeft verzoeker één document voorgelegd waaruit blijkt dat hij last had van zijn hand en dat volledige beweging niet meer mogelijk is (administratief dossier, map document, stuk 11), hetgeen hem er evenwel niet van weerhield zowel in Griekenland als in België te werken. Er liggen verder geen medische documenten voor inzake de gevolgen van verzoekers fysieke problemen, laat staan documenten waarin de actuele impact hiervan op verzoeker en zijn dagelijks functioneren wordt besproken. Te dezen voegt de Raad nog toe dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Griekenland in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of *follow-up* – verzoeker verklaarde slechts éénmaal naar het ziekenhuis te zijn geweest (zie *infra*) – voor zijn medische problemen.

Wat zijn psychologische toestand betreft, gaf verzoeker aan dat hij sinds december 2024 in België psychologische hulp heeft gezocht vanwege slaapproblemen, piekeren en angst door de situatie in Gaza. Hij verklaarde al meerdere sessies te hebben gehad en dat er nog vervolgspraken zullen volgen (*ibid.*, p. 2-3). In verband met zijn psychologische toestand, legde verzoeker tijdens de administratieve procedure twee documenten neer. Het eerste psychologisch document *d.d.* 22 februari 2024 geeft aan dat verzoeker nood had aan een psycholoog vanwege zijn mentale toestand (administratief dossier, map documenten, stuk 11). Het tweede psychologisch attest *d.d.* 18 februari 2025 toont aan dat hij onder andere slaapproblemen, concentratieproblemen, depressieve stemmingswisselingen en impulsiviteit ervaart door de situatie in Gaza en dat er behoefte is aan regelmatige psychologische opvolging (*ibid.*, stuk 12). Hoewel er begrip is voor verzoekers onzekere situatie en moeilijk parcours, kan uit de bijgebrachte psychologische documenten niet worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Zo blijkt heden uit deze attesten, en evenmin uit de stukken met betrekking tot zijn fysieke problemen, niet dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn. De psychologische

attesten geven verder geen concrete toelichting over de impact van zijn mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid en zijn globaal dagelijks functioneren, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. Verder blijkt uit deze attesten niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt. In deze kan worden toegevoegd dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in België slechts één keer per maand bij de psycholoog langsgaat (*ibid.*, p. 3) en dat hieruit eveneens blijkt dat hij in Griekenland in staat was om zelfstandig te functioneren en sociale contacten te leggen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker ook nergens concreet uiteenzet in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden.

In weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, wordt aldus ook in deze context rekening gehouden met zijn fysieke en psychische gezondheidstoestand.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft omdat hij de Griekse taal niet machtig is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij pogingen ondernam om de Griekse taal te leren (*ibid.*, p. 8). Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij persoonlijk niet in staat zou zijn om de taal te leren, te meer gelet op zijn verklaring dat hij in België de Franse en Engelse leert (*ibid.*, p. 2-3). Nogmaals, hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan uit de verklaringen van verzoeker en/of de door hem bijgebrachte psycho-medische documenten niet blijken dat zijn psychologische/medische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning (zie *infra*).

2.3.16. *In casu* benadrukt de Raad verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.17. Verzoeker verklaart nooit over een AMKA en AFM te hebben beschikt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7 en “*bijkomende vragen M-status Griekenland*”).

De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19-20: “*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*”). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: “*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until*

the ADET is renewed”). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 18 oktober 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *“According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires”* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer de procedure om de afgifte van zijn AMKA te bekomen, niet zou kunnen voltooien. Wat betreft de activering van zijn AMKA maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Iedere statushouder in Griekenland heeft recht op gratis toegang tot primaire, secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Wet 4368/2016 voorziet in het recht op gratis toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. De gezondheidszorg bestaat uit toegang tot publieke gezondheidszorg, en sluit dus toegang tot private zorgaanbieders uit.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; AIDA, Landenrapport: Griekenland, update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; *Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)* van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>; en verder *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

2.3.18. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting of integratie niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij reeds vier maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Griekenland verliet (administratief dossier, map DVZ “verklaring DVZ”, vraag 33; map landeninformatie, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 27 maart 2024). Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij reeds in Gaza besloten had om naar België te komen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit het onderhoud van verzoekers broer (gekend onder rolnummer RvV 339 821) blijkt bovendien dat deze, na het voorval op 18 november 2023 waarbij zij beiden werden aangevallen, besloten had om het land te verlaten (administratief dossier, map landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud broer, p. 6 en 8). Verzoeker verklaarde zelf ook dat het ophalen van zijn Griekse documenten in januari 2024 enkel met de bedoeling was om Griekenland te verlaten, alsook dat hij om deze laatste reden geen pogingen heeft ondernomen om naar ander werk te zoeken (*ibid.*, p. 8). Volgens verzoeker is hij rechtstreeks na het verkrijgen van zijn reisdocument, twee of drie dagen later, vertrokken naar België (*ibid.*, p. 6). Tevens wijst de Raad op het feit dat verzoeker, wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of hij ooit de Griekse taal probeerde te leren in Griekenland, verklaarde van niet, alsook dat hij toen andere prioriteiten had (*ibid.*, p. 8). Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker geenszins heeft geprobeerd om zijn rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden door het verkrijgen van een fiscaalregistratienummer (AFM) of sociaal zekerheidsnummer (AMKA) (*ibid.*, p. 7). Hoewel verzoeker op de hoogte was van het feit dat hij dit nodig had om bijvoorbeeld legaal te werken, verklaarde hij dat hij deze niet nodig had omdat hij reeds werk had gevonden (*ibid.*, p. 7). Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat hij zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kon laten gelden in Griekenland. Hij koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om (legaal) werk en (duurzaam) onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de relatief korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer duurzame huisvesting, medische zorgen of legale tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers concrete situatie met reden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot uw verklaring dat de werkomstandigheden in Griekenland slecht waren, omdat u naar eigen zeggen veel werkte voor weinig geld (CGVS, p. 10), dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw verblijf in Athene voornamelijk slechts één job in de informele sector heeft gehad, tot kort voor uw vertrek uit Griekenland. Bij aankomst in Athene vond u werk in het laden en lossen van materialen op de markt en u bent deze job tijdens uw verblijf in Athene, buiten een pauze van enkele dagen waarin u niet kon gaan werken omdat uw hand verwond was geraakt, steeds blijven doen (CGVS, p. 7-8). Met andere woorden heeft u geen pogingen ondernomen om werk in de officiële sector te vinden. U stelde immers dat men pas werk kan vinden in de officiële sector wanneer men in het bezit is van Griekse documenten, en bijkomend een AFM- en AMKA-nummer (CGVS, p. 8). Echter, op de vraag of u na het verkrijgen van uw documenten pogingen heeft gedaan om ander werk te vinden in de officiële sector, antwoordde u dat het niet verleidelijk was om dit te doen omdat men daar niet veel meer verdiende in vergelijking met uw werk op de markt (CGVS, p. 8). U stelde zelfs dat het niet de moeite was om ander werk te gaan zoeken omdat u meteen na het verkrijgen van uw Griekse documenten bent vertrokken (CGVS, p. 8). U werd ook de vraag gesteld of u ooit bij een interimkantoor bent langs geweest, maar ook daar was uw antwoord negatief (CGVS, p. 8). Toen u de vraag gesteld werd of u zich ooit bij een organisatie voor vluchtelingen was gaan informeren inzake uw rechten als begunstigde van internationale bescherming, stelde u dat u niet wist dat u deze rechten had en dat u zich daar niet naar heeft geïnformeerd omdat het voor u niet vanzelfsprekend was om zich daar vragen over te stellen (CGVS, p. 8). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in Athene in staat

was om onderdak te vinden in collectieve huurwoningen (CGVS, p. 7). Wat betreft het vinden van een andere meer duurzame woning, heeft u echter ook beperkte stappen ondernomen. Gevraagd of u zich ooit heeft gemeld bij bepaalde organisaties of bij de Griekse overheid om hulp te krijgen bij het vinden van accommodatie, verklaarde u dat uw broer M. zich was gaan aanmelden bij een tentenkamp, maar dat jullie er niet werden binnengelaten (CGVS, p. 7). Echter, u gaf zelf aan dat u daarbuiten geen andere pogingen heeft ondernomen om andere accommodatie te vinden (CGVS, p. 7)."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen over de door hem ervaren levensomstandigheden en moeilijkheden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming en omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Hoewel verzoeker aangeeft dat hij moeilijkheden gekend heeft op vlak van tewerkstelling en huisvesting, bleek hij wel in staat om werk te vinden, alsook onderdak in collectieve huurwoningen, waardoor hij aldus wel in staat was om zich in Griekenland staande te houden. Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij enkel heeft gewerkt in de informele sector en hij geen werk kon vinden in de formele sector, benadrukt de Raad dat uit het voorgaande hoe dan ook duidelijk blijkt dat verzoeker niet de minste poging ondernam om werk te vinden in de formele sector. Verder betoogt verzoeker dat er in de bestreden beslissing geenszins verwezen wordt naar een relevante bron waaruit blijkt dat hij de mogelijkheid heeft om de Griekse taal machtig te worden, hetgeen uitermate belangrijk is om in aanmerking te komen voor een (vaste) job op de (legale) arbeidsmarkt. Verzoeker maakt echter geenszins aannemelijk dat hij in Griekenland pogingen ondernam om (legaal) werk te vinden, maar hier niet in slaagde omdat hij de taal niet sprak. Verder maakt verzoeker geen melding van pogingen om zich bij bepaalde instanties of organisaties aan te melden om de Griekse taal te leren, laat staan dat deze niet succesvol waren. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij in Griekenland terecht zal komen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die in lijn ligt met de hierboven gesproken algemene informatie, hetgeen hier niet anders over doet denken. Hij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Wat betreft verzoekers betoog inzake de toegang tot sociale zekerheid voor statushouders in Griekenland, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij concrete en doortastende pogingen ondernam om sociale bijstand te verkrijgen bij de Griekse autoriteiten, laat staan dat deze onsuccesvol waren.

2.3.19. In de bestreden beslissing wordt, wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, op goede gronden als volgt overwogen:

"Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland verklaarde u dat u na de aanval op 18 november 2023, waarbij u een blessure aan uw hand opliep, één keer naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 9). U gaf aan dat er een pleister werd geplaatst op de wond aan uw vinger, maar dat dit de enige behandeling was (CGVS, p. 9). Vanwege de pijn aan uw hand kon u een week niet werken (CGVS, p. 9). Uw verklaring dat u niet werd opgevolgd vanwege de blessure aan uw hand wordt echter tegengesproken door uw andere verklaring, waarin u zegt dat u zelf geen verdere behandeling hebt gezocht, omdat uw probleem naar eigen zeggen minder ernstig was dan dat van uw broer en omdat u weer aan het werk moest (CGVS, p. 9). Daarnaast legde u uit dat u contact had opgenomen met een arts uit Gaza, die u adviseerde om oefeningen te doen voor de revalidatie (CGVS, p. 9). Hoewel u op dat moment nog geen Griekse documenten had ontvangen, blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot medische zorg in Griekenland (CGVS, p. 8-9). Dit was ook het geval voor uw broer, die meteen werd geopereerd en na het eerste ziekenhuisbezoek meerdere opvolgingsafspraken had voor zijn handblessure (CGVS, p. 9; CGVS broer A. M., p. 9). U verklaarde dat de politie u na het incident naar het ziekenhuis verwees en dat uw vriend W., die Grieks sprak, de administratieve zaken voor u regelde (CGVS, p. 9). Dit duidt erop dat als u later verdere zorg voor uw hand had gewenst, u deze hoogstwaarschijnlijk had kunnen krijgen. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat u in Griekenland pijnstillers voor uw blessure hebt gekregen, die uw vriend W. voor u in de apotheek heeft gekocht (CGVS, p. 9). Wat betreft het probleem met uw kaak en tanden moet worden opgemerkt dat dit probleem zich pas in België voordeed en daar pas werd behandeld (CGVS, p. 9)."

[...]

Tijdens het onderhoud heeft u verder geen bewijs geleverd dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou kunnen krijgen tot psychologische ondersteuning indien nodig. Ook tijdens het onderhoud bij het CGVS heeft u zelf niet aangegeven dat u voor uw mentale problemen hulp heeft gezocht in Griekenland. Evenmin heeft u op de DVZ vermeld dat u psychologische hulp heeft gezocht in Griekenland (zie DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland)."

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij door zijn kwetsbaarheid en trauma psychologische begeleiding nodig heeft, gelet op het feit dat hij in België psychologisch begeleid wordt, en dat dit niet beschikbaar of toegankelijk is in Griekenland, herhaalt de Raad dat uit algemene informatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland wel degelijk toegang hebben tot psychologische begeleiding en dit zowel als zij beschikken over een geactiveerde AMKA als wanneer dit niet het geval is. In dit laatste geval dienen zij zich te wenden tot de publieke gezondheidszorg. Verder blijkt uit voorgaande dat verzoeker geenszins pogingen ondernam om in Griekenland psychologische begeleiding te bekomen. Ook in deze context wordt aldus rekening gehouden met zijn fysieke en psychologische toestand. Ook de algemene informatie waarnaar verzoeker in dit verband verwijst doet geen afbreuk aan het voormelde.

Verzoeker – wiens Griekse verblijfsvergunning op zich aldus nog geldig is – toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

2.3.20. Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. De bestreden beslissing luidt in dit verband op goede gronden als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u voldoende zelfredzaam was in Griekenland. U verklaarde dat u, meteen na het verkrijgen van uw beslissing, een bootticket naar Athene reserveerde en er, samen met uw broer A. M., heen trok (CGVS, p. 6). U slaagde er ook in om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 6-7). Zo verklaarde u dat u via de medewerkers van het centrum op Kos de gegevens van een advocaat had gekregen die alles in verband met het verkrijgen van uw Griekse documenten zou regelen (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u aanvankelijk een afspraak had met uw neef in Athene die u en uw broer zou opvangen, echter, eenmaal ter plekke bleek hij niet meer bereikbaar (CGVS, p. 7). U vertelde dan dat u zich meteen bij de advocaat ging aanmelden om uw Griekse documenten in orde te brengen (CGVS, p. 7). U en uw broer dienden hiervoor 150 euro per persoon te betalen (CGVS, p. 7). Na eerst drie dagen op straat te hebben doorgebracht in Athene, vond u vrijwel meteen onderdak omdat u iemand leerde kennen die u naar een collectieve huurwoning doorverwees (CGVS, p. 7). De rest van uw verblijf in Athene heeft u steeds in dergelijke huurwoningen doorgebracht, die u vond via de mensen die u daar leerde kennen (CGVS, p. 7). U vond ook werk in het laden en lossen van materialen op de markt in Athene, ook via een jongen in de huurwoning, en heeft deze job gedurende heel uw verblijf gedaan tot aan uw vertrek uit Griekenland (CGVS, p. 7-8). U verklaarde dat u met deze job genoeg verdiende om te voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 7). Uit het onderhoud van uw broer A. M. blijkt ook dat u hem ondersteunde toen hij niet meer in staat was om te gaan werken vanwege de verwonding aan zijn hand (CGVS broer A. M., p. 8). U vond daarnaast werk in een café en werkte daar na uw werkuren op de markt voor een korte periode (CGVS, p. 9).

[...]

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. U gaf aan dat u in Griekenland voornamelijk financieel gesteund werd door uw zus in Zweden, alsook door uw neef in België (CGVS, p. 4). U verklaarde bijvoorbeeld dat de kosten van de accommodatie tijdens uw verblijf in Griekenland door hen werden gedragen (CGVS, p. 7). Ook in België kreeg u financiële steun van hen (CGVS, p. 5). Uw zus betaalde daarnaast voor uw reis naar België (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u ook financieel te zijn bijgestaan door uw familie in Gaza tijdens uw verblijf in Turkije en uw reis naar Griekenland (CGVS, p. 4-6). Zo vroeg u enkele keren aan uw broer in Gaza om wat geld naar u over te maken (CGVS, p. 5-6). Het geld van uw broer diende onder andere om te voorzien in uw levensonderhoud in Turkije, de smokkelaar in Turkije en uw reis van Kos naar Athene te betalen (CGVS, p. 5-6). Het feit dat u momenteel waarschijnlijk niet meer in dezelfde mate financieel ondersteund wordt als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u nu zelf werkt en een inkomen heeft, betekent niet dat deze personen u niet opnieuw zouden kunnen steunen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland (CGVS, p. 3-4).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was om sociale contacten te leggen. Zo had u het over een jongen genaamd O., die jullie onderdak bood tijdens uw verblijf in Turkije (CGVS, p. 6). De smokkelaar die uw reis naar Griekenland regelde, vond u via andere jongeren in Turkije die u in jeugthuizen ontmoette (CGVS, p. 5-6). Uit het onderhoud van uw broer M. blijkt verder dat hij een aantal vrienden had in Turkije, die jullie inderdaad hielpen met het regelen van onderdak en de smokkelaar (CGVS broer A. M., p. 5). Ook in Griekenland kent u verschillende mensen. U had het tijdens het onderhoud over uw neef die in Griekenland woont en die u en uw broer aanvankelijk zou opvangen, maar uiteindelijk onbereikbaar bleek te zijn (CGVS, p. 7). U had het daarnaast over de jongeren die u had leren kennen in de collectieve huurwoningen waarin u sliep en die u verder hielpen met het vinden van andere accommodatie of werk (CGVS, p. 7-8). Ondanks uw verklaring dat u momenteel geen kennissen meer heeft in Griekenland, zijn volgens uw broer verschillende vrienden echter nog steeds in Griekenland, en verblijven zij daar bovendien reeds lange tijd. Uw broer verklaarde bovendien nog steeds in contact te staan met deze personen (CGVS broer A. M., p. 7). Ook was u in staat om via een vriend die Grieks sprak, klacht neer te leggen bij de Griekse politie nadat u, samen met uw broer M., was aangevallen door een aantal individuen onderweg naar uw werk (CGVS, p. 8-9). Het bovenstaande toont aan dat u, bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, niet volledig op uzelf zou zijn aangewezen en opnieuw in staat zou zijn om gemakkelijk nieuwe contacten te leggen.

Ook uw reis van Gaza naar Griekenland en verder door Europa duidt op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo verklaarde u dat u, nadat u besloten had om Gaza definitief te verlaten, de juwelen van uw vrouw had verkocht en met dit bedrag, alsook met uw eigen spaargeld, uw visumaanvraag voor Turkije en uw vertrek uit Gaza kon regelen via een kantoor (CGVS, p. 5). In Turkije verbleef u eerst een week in Istanbul en vervolgens een week in Bodrum, van waaruit u naar Griekenland probeerde te vertrekken (CGVS, p. 5). Zoals hierboven reeds aangehaald, vond u tijdens uw verblijf in Turkije onderdak in jeugthuizen via een kennis genaamd O. en werd u door de andere jongens daar in contact gebracht met uw smokkelaar (CGVS, p. 6). U en uw broer legden hiervoor een bedrag van 1.800 dollar per persoon neer (CGVS, p. 6). U betaalde dit met het geld van de opbrengst van de juwelenverkoop van uw vrouw (CGVS, p. 5-6). Verder blijkt uit uw activiteiten in België dat u ook hier zelfstandig bent. U werkt hier voor een poetsbedrijf en stuurt regelmatig grote sommen geld van uw verdiende loon naar uw gezin in Gaza (CGVS, p. 3 en 10). U vult daarnaast uw dagen op door de Franse en Engelse taal te leren (CGVS, p. 2-3). U volgde ook Franse lessen, maar heeft deze moeten stopzetten omdat het niet combineerbaar was met uw werkuren (CGVS, p. 2). Daarnaast verklaarde u ook alle ontwikkelingen in uw expertisegebied, u bent mecaniciens van beroep, op te volgen (CGVS, p. 3). U gaf ook aan vele vrienden te hebben gemaakt in België, en vertelde dat er veel mensen die hun auto willen laten herstellen bij u terecht komen (CGVS, p. 3)."

Verzoeker brengt geen elementen bij die op de beoordeling van zijn zelfredzaamheid een ander licht kunnen werpen. Los van de vraag of zijn Palestijns netwerk hem momenteel (nogmaals) financieel zou kunnen ondersteunen, blijkt uit het geheel van voorafgaande pertinente overwegingen dat verzoeker de nodige zelfredzaamheid blijkt te hebben om, eventueel met de tijdelijke financiële steun van zijn familie in Europa, in Griekenland te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Uit het voorgaande blijkt wel degelijk dat verzoeker een (financieel) netwerk heeft in Europa waarop hij zich in Griekenland zou kunnen beroepen, een zeker netwerk heeft in Griekenland of minstens de capaciteiten om een dergelijk netwerk uit te bouwen en dat hij ook op andere manieren toont voldoende zelfredzaam te zijn. Dat verzoeker in het verleden in Griekenland financieel ondersteund werd door familieleden, neemt niet weg dat hij voldoende zelfredzaam lijkt om ook zonder tijdelijke financiële steun in Griekenland te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud, minstens liggen er geen overtuigende elementen of stukken voor die wijzen op het tegendeel.

2.3.21. Verder wijst de Raad op volgende pertinente en in het administratief steun vindende overwegingen inzake het feit als zou verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer zijn geweest van een eenmalige aanvaring met derden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9), die door verzoeker volledig onverlet worden gelaten en door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalige aanvaring met derden (CGVS, p. 8-9), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

[...]

U verklaarde dat u samen met uw broer, volgens hem op 18 november 2023, omstreeks 5 uur 's ochtends onderweg naar het werk werd aangevallen door twee onbekende mannen (CGVS, p. 8-9; CGVS broer A., M., p. 9). U gaf aan dat u en uw broer tijdens deze aanval werden geslagen, waarbij u verwondingen opliep aan uw hand en later ook aan uw kaak (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaring was het duidelijk dat de aanvallers het specifiek op u en uw broer gemunt hadden (CGVS, p. 8). Op de vraag waarom u dit dacht, antwoordde u dat vermoedelijk iemand achter de aanval zat die u en uw broer iets wilde aandoen. U verwees hierbij naar eerdere aanwijzingen in het opvangcentrum, waar uw broer M. meerdere malen bedreigd was geweest. Deze bedreigingen waren volgens u ook op u gericht (CGVS, p. 8). Uw broer vermoedt dat de smokkelaar, aan wie hij nog geld verschuldigd was, achter de aanval zat en jullie op die manier probeerde te intimideren (CGVS, p. 8-9).

Ten eerste wordt vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de aanval en de betrokkenheid van derden louter beweringen zijn. U slaagt er niet in deze verklaringen met enig concreet of overtuigend bewijs te onderbouwen of aannemelijk te maken (CGVS, p. 8-9). Zelfs indien uw bewering zou kloppen, toont u op geen enkele manier aan dat er daadwerkelijk een verband bestaat tussen de eerdere bedreigingen in het opvangcentrum en de aanval op straat.

Ten tweede verklaarde u na het incident niets meer van de aanvallers te hebben vernomen, mede doordat u en uw broer jullie telefoonnummers wijzigden en verder niets achterlieten om bereikbaar te blijven (CGVS, p. 8-9). U gaf bovendien aan dat u uit angst uw eigen nummer niet aan de politie doorgaf, maar dat van uw vriend W., die Grieks spreekt (CGVS, p. 8-9). Gezien het ontbreken van verder contact na de aanval en het feit dat de aanvallers onbekenden zijn, is er geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Griekenland opnieuw met hen te maken zou krijgen. Daar komt bij dat het u vrij staat zich in een ander deel van het land te vestigen.

Wat betreft uw verklaring dat u na het incident samen met uw vriend W. aangifte heeft gedaan bij de politie, merkt het CGVS op dat ook dit een blote bewering blijft. U slaagt er immers niet in om deze verklaring met enig begin van bewijs te onderbouwen (CGVS, p. 9). Daarnaast gaf u aan dat uw vriend tot op heden niet opnieuw werd gecontacteerd in verband met deze zaak (CGVS, p. 9). Hier dient tot slot te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en als dusdanig niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom dit incident uw eventuele terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan.”

2.3.22. Nu verzoeker eerder beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een (legale) job of (duurzaam) onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, het aanbieden van taalcursussen, gezondheidszorg of sociale bijstand in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

2.3.23. De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak alsook naar voorgaande rechtspraak van de Raad is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

2.3.24. Een algemene verwijzing waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de gebreken inzake ondersteuning (hetgeen in bovenstaande analyse ook mee in rekening is genomen), volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Door voorts nog aan te voeren dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de Griekse realiteit die vluchtelingen totaal uitsluit van het maatschappelijk leven, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.3.25. Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden (HvJ arrest 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (*cf.* HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.26. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

2.3.27. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker psychologische problemen kent (zie *supra*), kan niet worden afgeleid dat hij zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevond en dit sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van verzoeker. Temeer in de psychologische attesten verwezen wordt naar de situatie in Gaza als oorzaak van zijn mentale toestand.

2.3.28. Verzoeker toont niet aan dat hij, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Alles samengenomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

2.3.29. Het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.30. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger in Griekenland vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve beroept hij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Verzoeker maakt bovendien op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.31. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of

hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

2.3.32. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.33. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord – dit met bijstand van een tolk Arabisch –, de kans kreeg om zijn relaas omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.3.34. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.35. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.36. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de Raad inzake verzoekers broer, met wie verzoeker richting Griekenland en samen richting België trok en, zo weze herhaald, gekend onder rolnummer RvV 339 821, bij arrest nr. 334 173 van 13 oktober 2025 eveneens besloten heeft zijn beroep tegen de beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te verwerpen.

2.3.37. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS